

SVEA HOVRÄTT
Rotel 0601
060106

DOM
2016-05-17
Stockholm

Mål nr
M 8244-15

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Statens va-nämnds beslut 2015-09-01, BVa 100, i mål Va 232-13, se bilaga A

KLAGANDE

Laholms kommun

Ombud: K S

MOTPART

J G

SAKEN

Anläggningsavgift

-
1. Hovrätten avslår yrkandet om syn.
 2. Hovrätten avslår överklagandet i den del som avser dagvatten gata.
 3. Med upphävande av Statens va-nämnds beslut befriar hovrätten Laholms kommun från skyldigheten att återbetala anläggningsavgiften som avser dagvatten fastighet jämte ränta.
-

Dok.Id 1277432

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 675 50	08-561 675 59	måndag – fredag 09:00-15:00
		E-post: svea.avd6@dom.se www.svea.se		

YRKANDEN I HOVRÄTTEN

Laholms kommun har yrkat att hovrätten ska upphäva va-nämndens beslut och avslå J Gs talan i va-nämnden.

J G har motsatt sig ändring av va-nämndens beslut.

UTVECKLING AV TALAN I HOVRÄTTEN

Parterna har anfört samma omständigheter som hos va-nämnden och har lagt till bl.a. följande.

Laholms kommun

Gällande frågan om betalningsskyldighet inträtt för dagvatten gata så har J G i va-nämnden inte framfört någon invändning om att kommunen inte tillräckligt tydligt underrättat honom om tjänsten dagvatten gata och att betalnings-skyldighet därför inte inträffat. I vart fall har informationen varit tillräcklig tydlig och betalningsskyldighet har uppkommit. Va-nämnden har endast refererat till en av tre sidor information som skickats till J G i samband med att han underrättades enligt 26 § lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, vattentjänstlagen. Av den sida som är en beskrivning av fördelningen av den totala avgiften framgår det tydligt att det både är fråga om ”dagvatten fastighet” och ”dagvatten gata”. Detta är tillräckligt för att konstituera betalningsskyldighet.

Nämnden har i sitt beslut kommit fram till att man generellt kan ställa stora krav på att dagvattenhanteringen fungerar i bostadsområden såsom det nu aktuella och att det saknas skäl att ifrågasätta kommunens uppgifter om nödvändigheten med att bygga ut dagvattensystemet i området. Detta motsvarar det krav på kommunerna som finns i 24 § vattentjänstlagen om att kommunerna ska visa att fastigheten har behov av anläggningen. Enligt praxis och uttalanden i SOU 2004:64 s. 219 innebär detta att om förhållandena i bebyggelseområdet i stort påkallar en kollektiv lösning av va-frågan, har detta redan i sig ansetts innefatta en stark presumtion för att andra lösningar inte heller är bättre i det enskilda fallet. Mot den bakgrunden borde nästa steg vara att

pröva om J G har visat att den lösning som finns på hans fastighet bättre tillgodoser behovet än den kommunala.

Va-nämnden bedömer att J G har ett fungerande system. Kommunen delar inte den uppfattningen. Det är oacceptabelt att en fastighetsägare i ett verksamhetsområde kopplar sitt dagvatten till en ”privat ledning” utanför tomtgränsen och denna lösning innebär inte att omhändertagandet sker på ett bättre sätt än den kommunala lösningen. Lösningen har aldrig accepterats av kommunen. Va-nämnden kommer också fram till att ett allmänt omhändertagande av dagvattnet framstår som bättre på lång sikt. Trots det beslutar nämnden – vid en samlad bedömning – att J G inte ska behöva betala någon avgift för dagvatten fastighet. Va-nämndens beslut är därigenom motsägelsefullt.

Fastigheten X ligger inne i verksamhetsområdet och belastar därigenom både intilliggande fastigheter som det kommunala nätet på ett sådant sätt att betalningsskyldighet föreligger. Genom J Gs enskilda ledning leds vattnet ut utanför verksamhetsområdet. Dock kommer verksamhetsområdet att utvidgas efter hand så att hela Mellbystrand och Skummeslöv omfattas. Framgent kommer således den privata ledningen att ligga i ett verksamhetsområde. Den enskilda anläggningen utgör således ingen garanti för framtiden. Det torde ligga på J G att visa den privata ledningens skick och att den bättre än den kommunala ledningen tillgodoser behovet av avledning av dagvatten. Det har han inte gjort. Det finns ingen utredning om vem som förfogar över den, om den fungerar tillfredsställande eller vem som ansvarar för den om funktioner brister.

För att hovrätten ska få en uppfattning om verksamhetsområdet och hur omhändertagandet av dagvatten sker genom den allmänna ledningen begärs syn av området. Fotografier som visar bl.a. den plats där den privata ledningen anslutits till kommunens dagvattenledning och det dike som var utlopp för den privata ledningen har getts in och åberopats.

J G

Hans privata anläggning fungerar lika bra som den kommunala. Vattnet leds från taken ner till stranden genom en ledning som mynnar ut på samma sätt som den kommunala ledningen gör. Han har inga problem med vatten stående på tomten eller bakvatten. Det var den dåvarande ägaren till fastigheten Y och delägare i grönområdet som lade ned ledningen. Till styrkande av att han betalat arbetet med anslutningen åberopas faktura och transportsedel från LBC. Han har ingen nytta av den ledning för dagvatten gata som byggts eftersom den placerats på fel sida av vägen och inte hindrar att vatten från vägen rinner ned på hans tomt.

HOVRÄTTENS DOMSKÄL

Hovrätten har avgjort målet utan huvudförhandling med stöd av 21 § andra stycket lagen (1976:839) om Statens va-nämnd och 50 kap. 13 § andra stycket 2 rättegångsbalken.

Syn

Hovrätten bedömer mot bakgrund av utredningen i målet att det inte är nödvändigt att hålla syn i målet.

Dagvatten gata

Laholms kommun har i hovrätten gett in och åberopat tre sidor information som sänts till J G den 20 maj 2013. Samma handlingar gavs in och åberopades i va-nämnden. Hovrätten konstaterar att handlingarna inte innehåller någon information om att kommunen gjort de anordningar som behövs för bortledandet av dagvatten från allmän plats (gata). Som va-nämnden funnit är det således inte visat att kommunen informerat J G på ett sådant sätt som förutsätts enligt 26 § vattentjänstlagen för att avgiftsskyldighet ska uppstå. Laholms kommuns överklagande i denna del ska därför avslås. Kommunen har därför att betala tillbaka den del av anläggningsavgiften som avser dagvatten gata jämte ränta enligt 5 § räntelagen.

Dagvatten fastighet

Hovrätten delar va-nämndens bedömning om att det är nödvändigt att bygga ut dagvattennätet för att komma till rätta med problem med högt grundvatten och stående ytvatten inom det aktuella området. Kommunen får därför anses ha visat att fastigheten är i behov av tjänsten bortledande av dagvatten från fastigheten.

Frågan är då om J G kan befrias från avgiftsskyldighet på grund av att fastighetens behov kan tillgodoses bättre på annat sätt, se 24 § första stycket 2 vattentjänstlagen. Fastighetsägaren har bevisbördan för att så är fallet. Någon utredning till stöd för att befintlig lösning är bättre än den allmänna har inte åberopats i målet. Hovrätten finner därmed att J G inte har visat att fastighetens behov kan tillgodoses bättre på annat sätt. Han kan därför inte befrias från avgiftsskyldigheten för dagvatten fastighet. Va-nämndens beslut om att Laholms kommun är återbetalningsskyldig avseende anläggningsavgiften ska därmed upphävas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B

Överklagande senast 2016-06-14

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Per Sundberg och Eywor Helmenius, tekniska rådet Mikael Schultz och tf. hovrättsassessorn Marie Eiderbrant, referent.

Föredragande har varit Susanne Schultzberg